

Nem tennék senkit hibássá, meglátásom szerint ez a rendszer ilyen. **Soktényezős dolog**, nyilván megvan mindenkinek a maga szerepe.

Először a rendszert kellene úgy átalakítani, hogy **ne kényszerítsenek mindenkit kötelezően érettségire.** Azoknak, akik nem képesek, vagy nem akarnak érettségihez jutni, biztosítsanak alternatívát, szakképzést.

Az érettségizni akaróknak dolgozzanak ki olyan rendszert, ahol helye van a bizalomnak, a következetességnek, számonkérésnek.

Évek óta azt érzem, hogy **a rendszeren belül mind a gyerekek, mind a pedagógusok iránt nagyfokú a bizalmatlanság.** Nem bíznak sem abban, hogy a gyerek becsületesen le tud vizsgázni, sem abban, hogy a tanár becsületesen elvégzi a dolgát, felvagyáz, és az érettségit le tudja szélsőséges, drasztikus eszközök nélkül bonyolítani.

Valamit tenni kellett, mert a szinte száz százalékos érettségin átmenés sem volt reális, és aki

nem kapott 9, 99-et, az nem számított embernek.

A saját felelősségem abban áll, hogy elvégeztem-e, vagy sem a dolgomat. Ezt mindenkinek saját magának kell tisztáznia. Ha a tanár a saját lelkiismeretével ezt a dolgot le tudja tisztázni, és úgy érzi, hogy megtett mindent, ami rajta múlt, akkor rendben van.

Ha magában úgy érzi, hogy esetleg még van még, amit javítani, ennek megfelelően kell cselekednie. Természetesen vannak ennek hivatalos útjai is.

Van egy program, egy tanrend, amit végig kell követni. Nem hiszem, hogy egy tizenkettedikben oktató tanár, akinek vizsgatantárgya van, megengedte magának azt a luxust, hogy nem végezte el a feladatát.

Nagyképűség lenne azt állítani, hogy mindent megtettem, de a történelem jegyek nagyjából hasonlítanak vagy azonosak azokkal, amit a diákok év közben elértek.